

Pataki István

ablakom alatt

ablakom alatt éjjelente
selyembárányok bégetnek
nem zavar e furcsa szerenád
selyembárányok selymes hangja
belengi az éjszakát

ablakom ajtóm nyitva áll
titeket mindig fogadlak
híves mezőtök leszek
szomjatok oltom éhetek
gyertyám már régtől ég
és értetek égre meredez

mint kiscsikó

az én koromban már
az ember
sántul süketül
vakul őszül
mégis ha ringót lát
vadul bőszül
mint kiscsikó
pajkos mén
ki anyja mellett
cicázik még
de ha kanca mellé ér
vágtazik nyargal
földet kapar
felnyerít
és istállóba érve hídlást fenyeget az ív

úszóedzésen

kisfiam jól nevelt vagy
bár mozgásod kissé lomha
magaddal hoztad anyukádat
hogy ne fulladjak unalomba

a kutya-macska barátságáról

a te cicusod
meg az én kutyusom
morgás nélkül megértik egymást
bár hallani néha
némi dünnögést
a gyámbászásnak része
a békés nyögdecselés
mert a te cicusod rájött:
fontos a befogadó készség
a nyitottság
kutyusom is tudja:
minek elharapni a torkát
jobb ha nyalogatja
a selymes bundát
mindegy ha a cicus van felül
ha fekszik vagy felül
együtt abajgatnak
mint két egymástól részeg
majd vidáman
elnyúlva heverésznek

honvág

az egyetlen vidék
 hová bármikor
 bárhonnán megtérnék:
 kies tájad
 mely örökké várja
 a nomád nyomát
 hogy őrizd
 és ne élj panasszal
 ha másik kies
 marasztal

hálával

menyétderekűmnak
 szép selyembáránya
 levegőért kapkod
 és jó kampómat várja

száját csücsörítve
 mélyre szívja mohón
 mintha fuldokolna
 meg-megráng a kampóm

nem kap már levegőt
 hej, nem is kell neki
 megtelik kampómmal
 nyeli és csak nyeli

s hálát ad az úrnak
 teljesül vágyálma
 szép menyétderekűm
 selyembárányának

Doefcoedemus*:

Jajveszékiel prófétánk utolsó órája

tűnődve sorsán büszkén ballagott
 ama utolsó baljós hajnalon
 hitte körötte lebegő éden
 s végzete érte Emő kertjében
 hő ölelésből tőle osonván
 fondor csapdába ejté az ármány
 fejét emelve utolsó órán
 kezébe vette a selyembárányt
 megsimogatta, tsókkal illetve
 minden jó magyar ezt cselekedje
 szólta a reménnyel az ámuló népnek
 tegyétek bettsel emlékezetemre
 várunk a bárány nemzet szent őre
 általa s benne virul jövője

(*Ejtsd: döffködémusz. A hunokkal rokon kuyon törzs utolsó sarja. Egy ideig Csaba királyfi udvari költője, a megrovásos írás megteremtője. A Hosszúszőrök Éjszakáján pusztul el. Töredékes kéziratait megtalálta, kiegészítette, fordította Pataki István)

Angy* Angyalka** : in eternum

mióta várom epedve jöttöd
éngem is emel mennybéli röptöd
lengtem körötted szállva eleget
most már nem csupán vigyázom lépted
vertem el tőled megannyi némbert
egyet nem tudtam angyalnak vélted
beléd hatolva szaggató ölyű
sátáni fullánk öelve ölö
s küldtem bárányt is gyógyír kenettel
nyíló sebeden kötés leessen

most már nem csupán álmodat őrzöm
bőrömön érzem melenget bőröd
hozzám simulhatsz mint rög a röghöz
együtt szárnyalhat őrző és őrzött
bomolva tűzzel nem romlik tested
romolhatatlan lett ölelésed
hatolhatsz fénnel angyali résbe
hú menedéked örökre lészen
fényem nyalábol lobogó katlan
köröttünk minden romolhatatlan

---

* Az ősmagyar nyelvben az angy szó jelentése: szeretet, vágyakozás, ölelés. Az ebből képzett ige azt fejezte ki, hogy az alany szeretve, vágyakozva ölel. Az ifjú vitézek hiába bizonyították bátorságukat, hősiességüket megannyi csatában, férfivá csak akkor válhattak, ha legalább egyszer angyaltak, szinte szertartásszerűen, hisz a selyembárány-hitűek szerint az angyalás megvédte őket a betegségekől és a gonosz szellemektől. Ebből a hitből alakult ki az idők folyamán az angyalok őrző-védő szerepe.

** A vers szerzőjéről csak annyit lehet tudni, hogy Gábrriel unokahúga. Sokat lobbizott nála, hogy az én síromnál fújja meg a trombitáját.